DUPĂ OLIMPIADA DE LA INNSBRUCK

SPORTURILE DE IARNĂ DIN ŢARA NOASTRĂ NU SE REGĂSESC

Evoluţia nesatisfăcătoare a sportivilor noştri (cu excepţia hocheiştilor) la Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck readuce în discuţie problema atit de complexă care a făcut obiectul unei largi dezbateri după ediţia de la Sapporo '72. Deşi cu 4 ani în urmă s-a constatat şi s-a afirmat necesitatea îmbunătăţirii activităţii în sporturile de iarnă, **rezultatele de la Innsbruck au fost şi mai slabe decit la Sapporo :** NICI UN PUNCT, **deci nici măcar un loc şase !** E adevărat, hocheiul a cîştigat turneul grupei B, **însă medaliile şi punctele se oferă pentru grupa A, cu 6 echipe.** Făcind o socoteală mai pretenţioasă, de fapt, echipa de hochei se află şi ea, după Innsbruck, pe locul al şaptelea ! Pretenţiile la grupa A sînt mai mici, pentru că Federaţia internaţională de hochei a ştiut să alcătuiască, în mod inteligent, grupe valorice, astfel că **fiecare pretinde ce i se poate cuveni.**

Ceea ce este supărător, în ştearsa figură a sporturilor româneşti de iarnă, este **regresul de la o Olimpiadă de iarnă la cealaltă, în timp ce alte ţări progresează. Aşa cum s-a constatat şi în cazul Jocurilor balcanice de iarnă la care sportivii noştri au concurat, recent, sub orice critică.**

Iată de ce, trecînd în revistă, pe scurt, evoluţiile de la Innsbruck, este necesar **să se ia cele mai grabnice măsuri care să vizeze o bază de performanţă largă, cu sportivi dotaţi, cu materiale, care să se pregătească în munţi, la înălţime, acolo unde se află zăpadă în permanenţă.** Stabilirea şi dotarea unor astfel de baze sportive cu ceea ce este necesar, ar oferi o pregătire temeinică în locul aceleia făcute la un loc cu turiştii. Astfel s-ar putea pregăti pentru viitoarele Olimpiade de iarnă o revanşă cu care sporturile de iarnă ne sînt datoare. Iată de ce este necesar să nu se piardă timp !

Dovedind o bună pregătire şi o excelentă dispoziţie de joc echipa de hochei a României a cîştigat Grupa B a turneului olimpic de la Innsbruck, realizînd prin aceasta cea mai bună performanţă a hocheiului românesc la Jocurile Olimpice de iarnă.

LA HOCHEI, TOTUŞI UN SALT VALORIC

Cu tot scepticismul unor opinii referitoare la confruntările directe şi la configuraţia finală a clasamentului, hocheiştii şi-au îndeplinit obiectivul de performanţă fixat, pentru Innsbruck '76, terminînd pe primul loc al grupei B a turneului olimpic. Se poate spune că performanţa e bună, că echivalează cu locul 7 într-o ierarhie olimpică absolută a hocheiului sau cu locul 9 al campionatului mondial.

Rămînînd în limitele realităţii clasamentului, locul 1 în grupa B înseamnă cea mai bună performanţă realizată pînă acum de hocheiştii români, la Jocurile Olimpice de iarnă. Jucătorii români au obţinut 4 victorii din 5 meciuri (4—3 cu Austria; 3—1 cu Japonia; 4—3 cu Elveţia şi 9—4 cu Bulgaria), singura înfrîngere (3—4) fiind consemnată în faţa lugoslaviei. Dar şi acest meci, cu un plus de atenţie şi de concentrare, putea fi cîştigat, cu posibilitatea reală, obiectivă, de a încheia turneul neînvinşi.

Din ce s-a constituit succesul şi valoarea mai ridicată a selecţionatei de hochei ? Tinereţea echipei — media cea mai mică de vîrstă dintre toate echipele participante — a oferit antrenorilor (Şt. Ionescu şi I. Tiron), suportul de vigoare biologică pe care l-au modelat într-un ridicat nivel de pregătire fizică. Hocheiştii patinează bine, mult şi, mai ales, mai repede. Îndeminarea lor în preluarea, conducerea şi pasarea pucului, în dinamica elastică şi rapidă a jocului a crescut considerabil, ceea ce înseamnă că s-a creat premisa pentru jocul de combinaţie colectivă, pentru viteza de circulaţie a pucului pe scheme şi culoare de intercepţie, într-un spirit de construcţie ofensivă. Obţinînd substanţiale îmbunătăţiri de concepţie şi de materializare a intenţiilor, credem totuşi că jocul echipei este susceptibil de perfecţionare în vederea competiţiilor care o aşteaptă. Ne gîndim în primul rînd la eficacitate. Echipa se realizează mai ales prin atacanţii liniei I (Axinte—Tureanu—Costea) şi mult mai puţin prin celelalte două, existînd un dezechilibru în capacitatea ofensivă a formaţiei. Se trage încă prea puţin la poartă şi numai din faze clare de gol şi din vecinătatea portarului.

În fazele de apărare, fundaşii — insuficient de experimentaţi — se pierd uneori degajînd zona la întîmplare, în loc ca prin pasă să creeze embrionul ieşirii organizate din zonă pe contraatac. Şi, în sfîrşit, se cere îmbunătăţit jocul fără puc, adică permanenta demarcare în atac şi supravegherea adversarului în apărare. Angajată într-o atitudine activă, participativă a jucătorului complet, nespecializat strict pe post, echipa, insistînd pe idee, îşi poate multiplica vocaţiile şi posibilităţile deja afirmate.

SPERANŢE NEREALIZATE LA BIATLON...

Amintirea locului V obţinut de Vilmoş tot la Innsbruck, în 1964 şi medalia de argint a lui Gîrniţă la C.M. Minsk, 1974, au condus la unele investiţii de speranţă şi încredere într-un rezultat bun al biatloniştilor. Obiectivele erau o medalie de bronz în proba individuală şi un loc între primii 6 la ştafetă. Ele n-au fost realizate, poziţiile obţinute de biatloniştii români la Innsbruck fiind foarte îndepărtate de obiective şi de aşteptările publicului. Ce a determinat această comportare slabă a biatloniştilor ? Analiza imediată arată că dintre cele două componente ale probei — alergarea pe schiuri şi tragerea — ultima a fost deficitară. Comparînd cu marile competiţii anterioare, constatăm : la Sapporo, în proba de 20 km primii trei concurenţi români clasaţi au totalizat 19 minute de penalizare, la C.M. de la Minsk numai 8 minute, la C.M. de la Anterselva 1975, 11 minute. La Innsbruck au fost 21 minute de penalizare pentru ratări în poligon. Regresul este evident. Situaţia se reflectă de altfel şi în proba de ştafetă, în care echipa României a ocupat locul 10 din 15 participante, cu 7 ture de penalizare, dintre care 4 în primul schimb de ştafetă (N. Cristoloveanu). La această imprecizie mai trebuie adăugată şi relativa încetineală — comparativ cu adversarii — a manevrelor din poligon pînă la epuizarea numărului de cartuşe în fiecare tragere. Că s-a tras imprecis ne-o spun cifrele ; de ce s-a tras aşa, vom afla după o analiză, după o revedere a pregătirii, la care îşi vor spune cuvîntul sportivii, antrenorii, ceilalţi specialişti. S-ar putea totuşi avansa cîteva idei utile pentru a fi luate — credem — în discuţia acestei analize : o instrucţie a focului, adică o şcolarizare individualizată (pornind de la statură, de la poziţia de tragere etc.) pentru tir, nu s-a mai făcut de multă vreme la lotul de biatlon ; s-a urmărit numai latura cantitativă, neglijîndu-se grupajul pe ţintă, de unde inconstanţa, precizia depinzînd prea mult şi prea direct de oboseala zilei de antrenament. În sfîrşit, credem că antrenaţi de ritmul alert al alergării pe schiuri, imprimat de valoroasa participare olimpică, biatloniştii noştri au alergat mai repede decît erau obişnuiţi şi pregătiţi diminuîndu-şi şi mai mult precizia, şi aşa instabilă. Spre a nu generaliza inutil, trebuie spus că dintre biatloniştii români un rezultat bun, mare, se aştepta în special de la Gîrniţă. El nu l-a obţinut. Antrenat într-o căzătură în proba individuală, a întîrziat 2,30 min. în poligon spre a-şi curăţa ţeava şi dioptrul de zăpadă, dar fără a-şi fi dereglat arma (a avut două trageri perfecte) şi-a compromis definitiv şansele la ultima tragere în poziţia picioare. El a fost, credem, şocat psihologic de prezenţa în poligon în acelaşi timp cu el a redutabilului Tihonov, pornit din start cu 3,30 min. în urma lui Gîrniţă. Rezultatul biatlonului nemulţumeşte mai ales pentru că survine după un ciclu olimpic şi un ultim an de pregătiri în care i s-au asigurat condiţii foarte bune de pregătire. Dacă mai are perspective ? Desigur ! Sportivii acestei ramuri sînt gata să reia totul de la capăt. Pregătirea pretinde însă o elaborare mai colectivă, mai modernizată şi adaptată.

BOB: REZULTATE CARE POT FI NUMAI UN ÎNCEPUT

Este adevărat că, spre deosebire de Grenoble şi Sapporo, unde au obţinut o medalie şi puncte, la Innsbruck boberii n-au mai realizat acest lucru. Deşi într-un sensibil regres faţă de cele mai bune poziţii de la Olimpiadele anterioare, rezultatele boberilor la Innsbruck — fără a-şi fi realizat obiectivul propus — pot fi apreciate circumstanţial satisfăcătoare, mai ales prin locul 8 obţinut de echipajul Panaitescu — Neagu — Ionescu — Lixandru. Afirmaţia necesită — poate — explicaţii, dar nu justificări. Boberii români au fost depăşiţi de adversari — cite două echipaje din R.D.G., R.F.G. şi Austria şi un echipaj din Elveţia, — adică de ţări care de ani de zile beneficiază de avantajul unor pîrtii artificiale, ca şi de aportul hotărîtor al unei abordări ştiinţifice, în care cercetarea şi producţia de materiale influenţează, dacă nu cumva determină, în final rezultatele sportive. Aparent, acest decalaj a existat şi la ediţiile anterioare, dar nu într-o măsură atît de precumpănitoare ca la actuala ediţie, în care rezultatul sportiv a fost cultivat printr-un efort tehnic industrial, multidisciplinar, ca şi de creşterea numărului de coborîri în antrenamente, ceea ce a asigurat selecţia echipajelor. Dincolo de aceste realităţi, trebuie spus că, totuşi, întinerirea după Sapporo 1972 s-a realizat numai parţial, la nivelul împingătorilor, piloţii rămînînd aceiaşi, adică Ioan Panţuru şi Dragoş Panaitescu. Aportul de tinereţe şi de vigoare al atleţilor cooptaţi în lotul de bob a fost vizibil şi s-a materializat — mai ales la bobul de 4 persoane — prin cronometrajele startului pe primii 30 de metri, unde s-au aflat mereu printre cei mai buni ai concursului, ceea ce recomandă implicit aceeaşi soluţie sau unele asemănătoare şi în viitor. Fără îndoială că noua pîrtie de la Sinaia, a cărei îngheţare artificială se impune ca o condiţie sine qua non, folosită intensiv, va releva şi noi şi valoroşi conducători de bob, în vederea unor selecţionări preliminare. Şi, desigur, va conduce la formule de echipaj care să-şi dobîndească, prin repetiţie, structură şi personalitate, menţinută o perioadă mai lungă, de cîţiva ani sau chiar pentru un întreg ciclu olimpic. Condiţiile deschise bobului de pîrtia artificială de la Sinaia, dublate de preocupări tehnice pentru construcţia boburilor, lasă să se întrevadă perspective reale de performanţă. Numai experienţa, repetiţia îndelungată pe noua pîrtie pot conduce la eliminarea unor ezitări de conducere, a unor întîrzieri de manevre şi mai cu seamă la adoptarea unui stil activ, ofensiv la piloţi, de permanentă iniţiativă faţă de traseu, în funcţie de temperatură, de calitatea gheţii, de viteză etc.

DECLINUL SCHIULUI ALPIN

Schiul nostru alpin a fost prezent — simbolic — la Innsbruck, nu printr-o echipă completă, ci prin doi sportivi, Dan Cristea şi Ion Cavasi. Participarea lor n-a vizat (lucru cunoscut dinainte) performanţe cu echivalare în medalii şi puncte ci, prin menţinerea unor contacte de raportare la elita mondială (mai ales în disciplinele de slalom şi slalom uriaş) să se creeze posibilitatea îmbunătăţirii rezultatelor de la precedentele ediţii olimpice şi să se reducă din decalajul de valoare existent. Cu 8 ani în urmă, la Grenoble, Cristea obţinuse locurile 62 la coborîre, 25 la slalom şi 55 la slalom uriaş, iar la Sapporo — 39 la coborîre, 26 la slalom uriaş, abandon la slalom. Un alt schior român, Virgil Brenci, cu locul 48 la coborîre, 33 la slalom uriaş şi 20 la slalom, obţinuse în combinata celor trei probe locul 6, poziţie bună într-un clasament pentru titlul mondial al combinatei atribuit cu acest prilej. Doi ani mai tîrziu, la Saint Moritz (C.M. 1974), Dan Cristea reuşise şi el la combinată un loc 9 şi existau deci premise ca acest rezultat să fie repetat sau ameliorat de un schior român la Innsbruck. Dar nici Cristea, şi nici Cavasi n-au realizat această creştere de valoare, în sine nepretenţioasă. Rezultatele lor au scăzut la toate disciplinele şi pe ansamblu, adică la combinată, unde Cristea a ocupat locul 15. Dar dincolo de cifrele care de la o anumită valoare devin neinteresante pentru public, ne-a dezamăgit distanţa în timp, considerabil mărită, care îi desparte pe schiorii români de cîştigătorii probelor şi mai cu seamă depăşirea categorică a sportivilor noştri, — uneori cu mari diferenţe de timp — de schiorii bulgari sau iugoslavi, pe care de obicei îi învingeau sau cu care luptau de la egal la egal. Variaţii în ierarhiile balcanice au existat, desigur, şi înainte de Innsbruck 1976, dar la valori apropiate. Întrebaţi, sportivii în cauză şi antrenorul explică prin absenţa pregătirii, din lipsă de zăpadă, absenţa unui rodaj la startul competiţiilor-maraton de tipul Cupei Europei şi inadaptarea la materialul de concurs folosit. Noi credem că în cazul lui Cristea a intervenit o anumită oboseală psihologică, poate momentană, care l-a transformat radical. Mai credem că rezultatele schiului aplin sînt un efect întîrziat şi depărtat al condiţiilor în care schiul alpin de performanţă îşi desfăşoară activitatea în staţiunile sportive de iarnă. Baza de masă a schiului nostru alpin este foarte îngustată în prezent, iar activitatea de pregătire este mult prea subordonată, uneori dependentă total, de practica schiului de turism în staţiunile sportive de iarnă. Rezolvarea acestor aspecte şi a altora, pe care o analiză matură le va releva, vor oferi probabil căile de promovare pe trepte de performanţă superioară ale unui sport pentru care există şi motivaţia şi adeziunea de a fi susţinut şi încurajat mai substanţial.

CÎTEVA SUGESTII

Pornind de la comportarea necorespunzătoare a delegaţiei sportive de iarnă care ne-a reprezentat la Innsbruck şi de la cauzele care au condus la această stare de lucruri se impun cîteva concluzii.

● Necesitatea lărgirii bazei de masă a sporturilor de iarnă (mai ales bob şi sanie) folosind competiţiile republicane existente (ex. Cupa tineretului) pentru selecţia elementelor talentate, susceptibile de a promova în sportul de performanţă.

● Procesul de instruire sportivă se cere substanţial ameliorat, sub aspect cantitativ şi calitativ. E nevoie de mai multă modernitate, de introducerea elementelor obiective — cronometru, chinogramă, control medical —, de un efort colectiv de echipă în cadrul scientifizării metodicii de pregătire.

● Consolidarea organizatorică, materială şi metodică, a unora dintre actualele structuri (A.S.A., Dinamo Braşov), cluburi specializate pe sporturi de iarnă care să poată prelua şi realiza sarcinile de reprezentare internaţională la nivelul cerut.

● Intensificarea muncii de educaţie în secţii, la cluburi, la echipele naţionale, instaurarea ordinei şi disciplinei în pregătire începînd cu specialiştii, spre a răspunde exigenţelor muncii de pregătire multilaterală a sportivilor şi pentru ca aceştia să fie capabili de mai multă putere de luptă şi dăruire.

● Ieşirea din perimetrul unor staţiuni de sporturi de iarnă supraaglomerate de fluxul turistic prin crearea unor centre de pregătire şi performanţă pe discipline în care să se poată lucra în linişte ; alcătuirea unui calendar sportiv care să asigure variaţie şi experienţă.

● Producătorii de materiale sportive să-şi onoreze angajamentele de a asigura bocanci şi schiuri de calitate, atît pentru activitatea de masă cît şi pentru cea de performanţă.

● Învăţămintele aspre ale acestei participări olimpice să conducă la regrupările necesare de forţe, la mai multă exigenţă din partea tuturor — federaţie, cluburi, sportivi, antrenori — pentru refacerea terenului pierdut pentru ridicarea sporturilor de iarnă la nivelul cerinţelor şi condiţiilor actuale.

● F.R.S.B. conduce activitatea a patru sporturi : bob, sanie, schi (alpine, fond, sărituri) şi biatlon de pe întregul teritoriu, fără a fi avut în ultimii ani personal tehnic de specialitate (antrenori federali). Este necesară o conducere mai directă, operativă şi responsabilă a fiecărei discipline în parte.

Pagină realizată de **M. BIRĂ**